

til at foretage Anmeldelse til Aktieselskabsregisteret om Selskabets endelige Opløsning samt i § 63 i Slutningen om, at Selskabet i dets Breve, Dokumenter og Bekendtgørelser under Likvidationen bliver at betegne som »Aktieselskab under Likvidation«.

I Overensstemmelse med de fleste fremmede Love er det i Udkastets § 63 foreslaaet, at den Generalforsamling, der beslutter Opløsning, ogsaa vælger Likvidatorer. Den tyske Lovs § 295 og det norske Udkasts § 77 hjemle vel ligeledes Generalforsamlingen en saadan Ret, men foreskriver ved Siden deraf, at Likvidationen, hvis ikke andet vedtages, foretages af den hidtilværende Direktion. Rent bortset fra, at en Pligt dertil næppe kan paalægges denne, der maaske har været imod Beslutningen om Likvidation, synes det naturligt at fordrer, at Likvidatorerne ere Genstand for særligt Valg, uden at Loven giver Anvisning paa bestemte Personer, hvilket jo ikke udelukker, at den hidtilværende Direktion vælges, hvad der tvertimod ofte vil være naturligt. Derimod har Udkastets § 63, næstsidste Punktum, sluttet sig til det norske Udkasts Bestemmelse om Likvidatorernes Kompetence, hvorefter de kunne fortsætte Aktieselskabets Forretninger i det Omfang, som anses formaalstjenligt. En Indskrænkning til de for Afviklingens Gennemførelse nødtørftige Forretninger synes nemlig at lægge et Baand paa Likvidationsvirksomheden, som let vil bevirke, at denne ikke udbringer hvad den kunde og burde, naar f. Eks. Selskabet fabrikkerer eller forhandler to Artikler, der sælges i Forening, og man i saa Tilfælde skulde være afskaaren fra at producere eller indkøbe af den Artikel, hvoraf Beholdningen først slap op. I øvrigt er det fundet rigtigt, bortset fra de ovenfor nævnte Bestemmelser til Sikring af Kreditorers og Aktieejeres Interesser, at give Reglerne om Likvidatorernes Virkemaade i største Korthed, idet det, der uden at skade den fri Bevægelighed kan opstilles, i det væsentlige indskrænker sig til ganske selvfølgelige Forskrifter. Denne Karakter have netop ogsaa en Del af de derhenhørende Bestemmelser i det norske Udkast, som f. Eks. at Selskabets Ejendele skulde realiseres, at dets Tilgodehavende skal inddrives o. s. v. Heller ikke har man fundet det nødvendigt eller rigtigt at optage en til det norske Udkasts § 80, 2det Punktum, svarende Bestemmelse om, at Indskud paa Aktierne, for saa vidt det behøves til at dække Gælden, under Likvidationen kunne indkaldes uden for de Terminer, der i Vedtægterne maatte være fastsatte for Indkaldelse af Indskud. Det indses nemlig ikke, at der, som det gøres gældende i Motiverne til det norske Udkast (I. S. 92), i dette Tilfælde lettere end ellers vil kunne komme til at foreligge en Nødtilstand, der kan begrunde en saadan Fravigelse fra almindelige Regler. Fordringerne paa Selskabet forfalde jo ikke til noget tidligere Tidspunkt, fordi Selskabet likviderer, og skulde det Tilfælde indtræffe, at Selskabet af Mangel paa Kontanter truedes af en Konkurs — et Tilfælde, for hvis Indtræden Likvidationen som saadan ikke skønnes at have nogen Betydning —, vilde det være den naturlige Udvej at rejse Forskud paa Indbetalingerne i en Bank, til hvilken det da overdroges at indkassere dem.

Skøndt de til Dels noget forskelligartede Forhold, der sammenfattes under Betegnelsen *S a m m e n s m e l t n i n g* (*F u s i o n*) egentlig kunne opløses deri, at et eller flere Selskaber opløses og enten et bestaaende Selskab udvides eller et nyt dannes paa Basis af det eller de opløste Selskabers Virksomhed, have alle nyere Love fundet Anledning til at give særlige Regler derom i mere eller mindre nær Tilslutning til Reglerne om Opløsning. Det er nu ogsaa selvfølgelig, at en Fusion, for saa vidt den medfører Opløsning af et bestaaende Aktieselskab, maa foregaa under Former, der navnlig for Kreditorerne frembyde tilsvarende Betyggelse som de almindelige Regler om Opløsning — netop paa dette Punkt medfører den hidtil bestaaende lovløse Tilstand store